

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **F.S.F.**, narozený dne ..., ev. č. ..., státní příslušnost Kubánská republika,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Balková,
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, obecným zmocněncem,
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 8. 2. 2019, č. j. OAM-63/LE-BA02-BA04-PS-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 27. 5. 2019.

2. V úvodu žaloby samé, žalobce uvedl ust. zákonů, jež se domnívá, že byly v průběhu správního řízení porušeny. Jednalo se o § 2, § 3, § 68 odst. 2 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řád (dále „správní řád“) a § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále „zákon o azylu“).
3. V podané žalobě žalobce předně namítal, že jak vyplývá z ust. § 46a zákona o azylu, uplatnění institutu povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců je vázáno na splnění několika zákonných podmínek. V daném případě je to prokázání splnění první podmínky a to, že nelze účinně uplatnit zvláštní opatření a druhá podmínka, že žadatel by musel podat žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, neboje pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalobce je však přesvědčen, že v tomto případě žalovaný pochybil.
4. Žalobce poukazuje na skutečnost, že se správní orgán nedostatečně vypořádal s možností účinně uplatnit zvláštní opatření. Z ust. § 47 odst. 1 a 2 vyplývá, že podmínkou rozhodnutí o zajištění podle § 46a odst. 1 zákona o azylu je nemožnost účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 téhož zákona. Povinnost přednostně zvážit možnost uložení zvláštního opatření je mimo jiné reakcí zákonodárce na požadavky Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále „*přijímací směrnice*“), podle čl. 8 odst. 2 přijímací směrnice totiž členské státy mohou zajistit žadatele o azyl pouze v případě nutnosti a nelze-li na základě individuálního posouzení daného případu účinně uplatnit mírnější donucovací opatření.
5. Žalobce se nacházel na území ČR neoprávněně, ale jak sám uvedl, nemohl vycestovat zpět na Kubu, protože mu tam hrozí pronásledování z politických důvodů. Není pravdou, že by pouze sdělil, že se mu vycestovat nechce a v ČR se mu líbí (str. 3 napadeného rozhodnutí). Naopak uvedl, že pozbyl Kubánského občanství a že byl politicky aktivní a v zemi původu by mu hrozilo pronásledování. Žalobce během celého řízení spolupracoval. Žalovaný tedy mohl zvolit mírnější donucovací opatření, a to povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu a zdržovat se tam, případně povinnost cizince osobně se hlásit na policii v době policií stanovené. Zároveň žalobce uvedl adresu, na které by se zdržoval, a to konkrétně ...
6. Jak to vyplývá ze znění ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (*...nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření*), institut zajištění má fakultativní charakter a je nepřípustné je-li účelu zajištění možné dosáhnout mírnějšími a hospodárnějšími prostředky. Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný tak zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností ve vztahu k rozhodnutí o nemožnosti uložení alternativních zvláštních opatření, neboť se nevyjádřil k žádné z alternativ a neuvedl důvody, pro které nelze danou alternativu uplatnit. Vzhledem na to jakým způsobem žalovaný správní orgán postupoval, a tudíž, se vůbec nezabýval první podmínkou zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelností.
7. Žalobce se v kontextu výše uvedeného domnívá, že se žalovaný zhodnocení toho, zda jsou skutečně splněny zákonné předpoklady pro vydání napadeného rozhodnutí splněny, nevěnoval dostatečným způsobem.
8. Žalobce se domnívá, že napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění, jak jej vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu. Dle tohoto ustanovení je správní orgán povinen

uvést důvody výroků, podklady pro jejich vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení. Namísto toho zde však žalovaný pouze rekapituluje informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR. Dále se žalovaný pouze věnoval vlastní úvaze o účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu, ovšem nijak se nezabýval využitím alternativ k zajištění, tak jak to zákon ukládá. Žalobce byl nucen znovu zdůraznit závažnost zde aplikovaného institutu, kdy v případě tak závažného zásahu, jakým je faktické zbavení osobní svobody, ke kterému zde bezesporu dochází, je nezbytné postupovat velmi pečlivě a odůvodnění rozhodnutí se věnovat velmi podrobně. I z tohoto důvodu by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno také pro jeho nepřezkoumatelnost.

9. V žalobcově případě není pravděpodobné, že by jeho azylový proces byl dokončen v rozmezí 4 měsíců. Jeho držení v zajištění tudíž nemá své opodstatnění. Doba zajištění 110 dní je taktéž nepřiměřená.
10. Žalobce z výše uvedených důvodů žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a z důvodu urychlení řízení, nežádal žalobce o nařízení ústního jednání.
11. Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaný uvedl, že nesouhlasí s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. K námitkám žaloby vztahujícím se k nezákonnosti jeho rozhodnutí, nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
12. Žalovaný správní orgán na úvod konstatoval, že dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo vnitra rozhodnout v případě nutnosti o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, neboje pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
13. Správní orgán z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Praha, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen OPKPE Praha), č. j. KRPA-50895-20/ČJ-2019-000022-ZSV ze dne 5. 2. 2019, zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen zákon o pobytu cizinců), a umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 2. 2. 2019 byla při pobytové kontrole prováděné OPKPE Praha kontrolována totožnost žalobce a ten se prokázal padělaným dokladem totožnosti. Proto byl zadržen a následnou lustrací byl ztotožněn. Dále bylo zjištěno, že byl v minulosti žadatelem o udělení mezinárodní ochrany v ČR, přičemž řízení s ním bylo vedeno pod č. j. OAM-459/ZA-ZA11- 2016, jímž mu nebyla udělena v ČR mezinárodní ochrana dle zákona o azylu a řízení bylo definitivně pravomocně ukončeno dne 16. 12. 2018 odmítnutím kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem. Žalobci byl následně

vydán výjezdní příkaz s platností do 25. 1. 2019, v době jehož platnosti měl opustit území ČR, což ovšem evidentně neučinil. Zvýše uvedených důvodů proto správní orgán rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Správní orgán připomíná, že: „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadatelé brozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.*“ (z rozsudku NSS v Brně, č.j. 5 Azs 24/2008 ze dne 15. 8. 2008). Správní orgán dále v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, č.j. 7 Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

14. Je třeba také uvést, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, konstatoval, že: „... *v případech, kdy bude již v době rozhodování správního orgánu o zajištění cizince zřejmé či pravděpodobné, že účel zajištění, tj. správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince, nebude moci být realizován, nebylo by možné zbavení či omezení osobní svobody cizince považovat za souladné s ústavním pořádkem, s mezinárodními závazky ČR v oblasti ochrany základních práv a podle současného právního stavu ani s citovanými ustanoveními návratové směrnice. Lze tedy uzavřít, že správní orgán měl povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a jak již konstatoval první senát v citovaném rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, publikovaném pod č. 1850/2009 Sb. NSS, učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné*“ (bod 24 a 27). Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*taková úvaha správního orgánu tedy bude nezbytná např. v případě, kdy, jako v posuzované věci, budou správnímu orgánu již v době rozhodování o zajištění cizince známy skutečnosti, pro něž by důsledkem správního vyhoštění nebo i pouhého předání, resp. nuceného vycestování cizince mohl být nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života ...*“ (bod 28). „*Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince*“ (bod 31). Tento postup je v případě žalobce plně respektován.
15. K námitce týkající se toho, že správní orgán dostatečně nezvážil alternativy k povinnosti setrvat v zařízení v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán uvedl, že se s danými skutečnostmi plně vypořádal ve svém rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo v případě žalobce účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí nejen jeho naprosté nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání (v podrobnostech odkázáno na stranu 4 napadeného rozhodnutí o zajištění).
16. Pro řízení o žalobě odkázal žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Žalovaný má za to, že postupoval v souladu s právními předpisy. Námitky uvedené v žalobě shledává žalovaný jako nedůvodné.
17. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

18. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežadají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
19. Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
20. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.
21. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
22. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutí ministerstvem uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určené ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
23. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
24. Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k podané žalobě, poté, co se ujistil, že mají oporu ve správním spisu.
25. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany dříve.
26. Rovněž byla v souladu s ust. § 46a odst. 5 stanovena lhůta 110 dnů pro délku trvání zajištění a aby současně nepřesahovala maximální přípustnou délku zajištění tj. 120 dní.
27. Dále soud uvádí, že byl žalobce rovněž zajištěn z důvodu, že žádost o mezinárodní ochranu si podal teprve tehdy, když byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění.
28. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 5. 2. 2019, zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen zákon o pobytu cizinců), a umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 2. 2. 2019 byla při pobytové kontrole prováděné OPKPE Praha kontrolována totožnost žalobce a ten se prokázal padělaným dokladem totožnosti. Proto byl zadržen a následnou lustrací byl ztotožněn. Dále bylo zjištěno, že výše jmenovaný byl v minulosti žadatelem o udělení

mezinárodní ochrany v ČR, přičemž řízení s ním bylo vedeno pod č. j. OAM-459/ZA-ZA11 - 2016, žalobci nebyla udělena v ČR mezinárodní ochrana dle zákona o azylu a řízení bylo definitivně pravomocně ukončeno dne 16. 12. 2018 odmítnutím kasační stížnosti Nejvyššího správního soudu. Žalobci byl následně vydán výjezdní příkaz splatností do 25. 1. 2019, v době jehož platnosti měl opustit území ČR, což ovšem evidentně neučinil.

29. Následně dne 6. 2. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že chce mít možnost nového řízení kvůli tomu, že ho ve dvou předchozích zemích zamítli, ale on je podle něj proti diktatuře, a proto je jeho život v jeho zemi v nebezpečí už od narození. Pokračoval, že žádá ČR, aby si toho byla vědomá, a poskytla mu příležitost si vytvořit v této zemi budoucnost.
30. Žalobní námitky žalobce se vztahovaly k tomu, zda nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření. Soud při posuzování žalobních námitek vycházel ze skutečnosti, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: *„Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). [...] Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. [...]“*. Podle bodů 15 a 20 preambule přijímací směrnice má být zajištění výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že *„[v] případech nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“*, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, *„mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“*. Tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.
31. Soud zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí v té části, která se vztahovala k neúčinnosti zvláštních opatření (str. 2-5), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření. Shledal, že žalobce vědomě pobýval na území ČR bez jakéhokoli pobytového oprávnění a dokladu prokazujícího totožnost, na výše si za tímto účelem obstaral padělaný doklad totožnosti. Rovněž vycházel ze skutečnosti, že žalobce ignoroval jemu uloženou povinnost vycestovat z území ČR a to do 25. 1. 2019. Z tohoto důvodu byl dne 1. 12. 2018 zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění.
32. Z důvodů podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný usuzoval, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce vědomě porušoval a ignoroval jemu uložené povinnosti s pobytem na území ČR ale i popřípadě dalších států EU. Rovněž žalovaný

poukázal na skutečnost, že se žalobce pokusil obelstít policejní orgán padělaným dokladem totožnosti za účelem dosažení prodloužení nelegálního pobytu na území ČR a obcházení uložených povinností spojených s opuštěním území ČR. Lze mít za to, že žalobce, aby se vyhnul vyhoštění a mohl na území ČR nadále setrvávat, byť nelegálně, využije jakékoliv možnosti, včetně podání žádosti o mezinárodní ochranu. Je tedy zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Nelze se tedy domnívat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu.

33. Žalovaný správní orgán tudíž posoudil individuálně poměry žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu. V případě žalobce se jednalo o závažné okolnosti a nebylo zjištěno nic, co by správní orgán či soud mohlo vést k případnému upuštění od zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Dokonce ani v žalobě žalobce žádnou takovou okolnost hodnou zřetele nezmiňoval.
34. Ani směrnice, ani zákon o azylu dále nikde nestanoví, čím mají příslušné orgány zdůvodňovat neúčinnost zvláštních opatření a důvodnost zajištění. K závěru o naplnění podmínek pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vedly žalovaného veškeré okolnosti uvedené na str. 1-5 napadeného rozhodnutí. Podle směrnice je třeba nejprve posoudit možnost uložení alternativních opatření a až poté je možné žadatele zajistit, což žalovaný učinil. Částečné překrývání důvodů, pro něž byla shledána účelovost žádosti, a důvodů neúčinnosti zvláštních opatření bylo posvěceno i Nejvyšším správním soudem, který shledal, že klíčovou otázkou je, zda argumentace v neprospěch alternativ zajištění může sama o sobě obstát, zda je konzistentní a individualizovaná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 8 Azs 114/2017-35, bod 17 a násl.). V nyní projednávané věci žalovaný shromáždil dostatek informací o žalobcově pobytové historii na území ČR, žalobce porušoval režim pobytu cizinců na území ČR a povinnosti s takovým pobytem související. Skutková zjištění byla dostačující pro závěr, že mírnější opatření nebudou účinná. Žalovaný správní orgán hodnotil žalobcovu pobytovou historii jako celek a zohlednil veškeré relevantní a závažné okolnosti z jejího průběhu.
35. Ze shora uvedených důvodů by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR i Evropské unie, když svévolně neoprávněně pobýval na území ČR, bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu, dokonce si za tímto účelem obstaral padělaný doklad totožnosti. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a to nejen ČR, ale i dalších států Evropské unie, a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění.
36. K námitce, že vyměřená lhůta zajištění žalobce tj. 110 dnů, je nepřiměřená a řízení ve věci mezinárodní ochrany ve stanovené lhůtě zajištění nebude postačující ani v maximální lhůtě 120 dnů, soud zjistil, že odůvodnění doby zajištění, vycházející z předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně 90 dnů, prodloužené o 15 dnů na podání žaloby a 5 dnů, spočívajících v průměrné lhůtě doručování v rámci soudního řízení, nijak nevybočuje z ustálené praxe správního orgánu, která je rovněž přijímána soudy ve správním soudnictví.
37. Lze uzavřít, že žalovaný se s možností uložení zvláštních opatření žalobci vypořádal v mezích zákona dostatečně a jeho úvahy netrpěly žádnými zavádějícími závěry či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální

okolnosti případu, které byly žalovanému známy, včetně žalobcovy pobytové historie na území ČR, a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné.

38. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a rozhodnutí lze považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
39. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 18. března 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně